

A Szegedi Ítéltábla a dr. Bordás Róbert ügyvéd által képviselt **felperesnek** - a dr. Mészáros Attila és Társa Ügyvédi Iroda (ügyintéző dr. Borbély Antal ügyvéd) által képviselt **I. r. és II. r.** és a dr. Ursz Judit ügyvéd által képviselt **III. r. alperes** ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Békés Megyei Bíróság 2011. július hónap 11. napján kelt 5.P.20.349/2010/22. számú ítélete ellen a felperes részéről 23., a III. r. alperes részéről 24., míg az I. r. és II.r. alperesek részéről 25. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletének a III. r. alperessel szemben előterjesztett keresetet elbíráló rendelkezéseit megváltoztatja az alábbiak szerint.

Elrendeli a **(település neve, ingatlan 1. hrsz.-a)**alatt nyilvántartott ingatlan tulajdoni lapjáról a III. r. alperes (III. r. alperes adatai)1/1 arányú tulajdonjogának törlését és **(néhai neve) (néhai adatai)** 1/1 arányú tulajdonjogának visszajegyzését eredeti állapot helyreállítása jogcímén.

Megkeresi a Békés Megyei Kormányhivatal **(település neve)**i Körzeti Földhivatalát a fenti változás ingatlan-nyilvántartáson történő átvezetése végett.

Kötelezi a III. r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 200.000.- (kettőszázezer) Ft elsőfokú- és 100.000.- (egyszázezer) Ft másodfokú perköltséget.

Köteles a III. r. alperes 171.000,- (egyszázhetvenegyezer) Ft elsőfokú és ugyancsak 171.000,- Ft (egyszázhetvenegyezer) Ft másodfokú eljárási illetéket megfizetni az illetékes állami adóhatóság külön felhívására a Magyar Államnak.

Az ítéletellen fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS:

A felperes néhai **(néhai neve)** egyedüli gyermeke, törvényes örököse. Az I. r. alperes a néhai házastársának keresztlánya, a II. r. alperes a néhai üzlettársa és barátja, míg a III. r. alperesi gazdasági társaságnak a néhai a kültagja volt.

(néhai neve) egészségi állapotának megromlása miatt 2008. augusztus 10. napján kivizsgálás céljából a békéscsabai kórházba került, s miután a felperes egyéb elfoglaltságára tekintettel édesapját nem tudta kórházba szállítani, ezért a néhai megharagudhatott a fiára, kórházi tartózkodása ideje alatt nem kívánt kapcsolatot tartani vele, halála esetére megtiltotta, hogy temetésén egyes családtagjai jelen legyenek. A néhai az alpereseknek kifejezte azt a szándékát, miszerint gyermekét a vagyonából nem kívánja részesíteni, őt „földönfutóvá” akarja tenni.

A néhait 2008. szeptember 04-én a debreceni klinikára szállították, majd itt diagnosztizálták betegségét (leukémia). Kórházi tartózkodása alatt a 2008. szeptember 15. napján kelt adásvételi szerződéssel a **(település neve, ingatlan 2. címe)** szám alatti ingatlana tulajdonjogát 10.000.000.-Ft vételár ellenében az I. r. alperesre ruházta át. A szerződést **(ügyvéd neve)** ügyvéd készítette és ellenjegyezte, az okirat szerint annak aláírásával egyidejűleg a vevő a vételárat az eladónak átadta. Az I. r. alperes tulajdonjoga 2008. szeptember 26. napján az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzésre került. Az ingatlan kétszintes, összesen 170 m² alapterületű, igényes kialakítású, jó állagú, a szerződéskötés időpontjában forgalmi értéke kb. 30.000.000.- Ft volt.

A néhai és a II. r. alperes **(település 2. neve)**ben 2008. szeptember 22. napján csereszerződést kötött. Ennek tartalma szerint az örökhagyó a tulajdonát képező **(település neve, ingatlan 3. címe)** szám alatti társasházi ingatlan 216/20000-ed részilletőségének tulajdonjogát a II. r. alperesre ruházta, ennek fejében a II. r. alperes pontosan meg nem nevezett típusú és mennyiségű, összesen 7.000.000.- Ft értékű órát adott a néhai tulajdonába és birtokába. A szerződés rögzítette az elcserélt vagyontárgyak kölcsönös birtokbavételét. A csereszerződést **(ügyvéd neve)** ügyvéd készítette és ellenjegyezte, annak alapján a II. r. alperes tulajdonjog bejegyzés iránti kérelme az ingatlan tulajdoni lapján széljegyként került feltüntetésre.

A néhai 2008. szeptember 24. napján a III. r. alperesi betéti társaságból kilépett, majd a „**(település neve)**, 2008. október 06.” keltezésű tartalmazó adásvételi szerződéssel a **(település neve) (ingatlan 1. címe, hrsz.-a)** szám alatti, üzlethelyiség megnevezésű ingatlana tulajdonjogát 4.000.000.- Ft vételár ellenében a III. r. alperesre ruházta át. Az okiratot **(ügyvéd 2. neve)** ügyvéd készítette és ellenjegyezte, az abban foglaltak szerint a vételár kifizetése a szerződés aláírását megelőzően megtörtént. A III. r. alperes tulajdonjoga 2008. október hó 20. napján került az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzésre. A III. r. alperesnél nyilvántartott kiadási pénztárbizonylat szerint a Bt. pénztárából a vételár az eladó részére kifizetésre került, az okiraton azonban a pénz átvevőjének aláírása nem került feltüntetésre.

Az örökhagyó a kórházat a fenti adásvételi szerződések megkötését követően nem hagyta el, 2008. augusztus 11. napjától folyamatosan fekvőbeteg volt, majd 2008. október hó 21. napján végintézkedés hátrahagyása nélkül elhunyt. Utóbb a szerződésekben rögzített összesen 14.000.000.- Ft vételár, valamint a 7.000.000.- Ft értékű órák nem kerültek elő. Az örökhagyó még életében egy további ingatlanát egy egyesületnek, míg a személygépkocsiját a III. r. alperesnek ajándékozta.

A felperes apja haláláról, illetve a fent részletezett szerződések megkötéséről utólag értesült, majd a **(település neve)**i Rendőrkapitányságon ismeretlen tettes ellen feljelentést tett, a nyomozóhatóság azonban a büntetőeljárást bűncselekmény hiányában megszüntette.

A felperes keresetében a néhai és az alperesek között létrejött fentebb részletezett tartalmú szerződések érvénytelenségének megállapítását és az eredeti ingatlan-nyilvántartási állapot visszaállítását kérte. Az érvénytelenséget egyfelől a szerződések jóerkölcsbe ütközésére, másrészt arra alapította, hogy azokat jogszabály megkerülésével kötötték. Állította továbbá, hogy a szerződések színlelték, az I. és a III. r. alperesek ugyanis a szerződésben rögzített vételárat nem fizették meg, s a II. r. alperes részéről sem történt meg az órák birtokbaadása. Hangsúlyozta, hogy a szerződések mögött sem ajándékozási, sem egyéb szerződés nem húzódott meg, azok megkötésével a néhainak kizárólag az volt a célja, hogy őt (a felperest) megfossza örökségétől. A fentieken túl a néhai és az I. r. alperes között létrejött adásvételi szerződést a szolgáltatás és ellenszolgáltatás feltűnő aránytalanságára tekintettel megtámadta, hivatkozott továbbá arra, hogy a szerződések fedezetelvonóak, ezért vele szemben hatálytalanok.

Az alperesek ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Védekezésük szerint a szerződések az ott írt tartalommal jöttek létre, a vételár kifizetése, illetve az ingóságok birtokbaadása megtörtént. A III. r. alperes hangsúlyozta, hogy a néhai és közötté létrejött szerződés a felek valós akaratát tükrözi, a szerződéskötési szabadság elvéből következően a néhai tulajdonával szabadon rendelkezhetett, így a szerződés jóerkölcsbe ütközése nem állapítható meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy az I. r. alperesnek 50.000.- Ft, a II. r. alperesnek 35.000.- Ft, míg a III. r. alperesnek 20.000.- Ft perköltséget, míg az adóhatóságnak 1.260.000.- Ft eljárási illetéket fizessen meg. Határozata indokolásából kitűnően elsőként a szerződés színleltségét, valamint azt vizsgálta, hogy az esetlegesen színlelt szerződés más szerződést leplez-e. A bizonyítási eljárás adatait és a szerződéskötések körülményeit mérlegelve arra a következtetésre jutott, hogy a megállapodásokról kiállított okiratokban rögzített vételár, illetve az ingóságok átadására ténylegesen nem került sor. Nem fogadta el e körben az I. r. alperes előadását, nevezetesen, hogy a vételár fedezetéül szolgáló, néhai keresztanyjától ajándékba kapott 10.000.000.- Ft-ot több mint másfél éven keresztül otthonában tartotta, és életszerűtlennek ítélte azt is, hogy az alperesek a vételárat és az órákat a klinikán annak ellenére átadták a néhainak, hogy tudták, azok biztonságos megőrzése a kórteremben semmilyen módon nem

lehetséges. Az I. és a II. r. alperes terhére értékelte, hogy az okiratszerkesztő ügyvéd részére a titoktartás alóli felmentés megadását utóbb visszavonták, így a szerződéskötés körülményei tisztázatlanok maradtak. A III. r. alperessel kötött adásvételi szerződés kapcsán kiemelte, az okirat tartalmával ellentétben a szerződés nem **(település neve)**-n, hanem **(település 2. neve)**ben került aláírásra, a vételár kifizetését illetően pedig az okiratban rögzítettek (amely szerint a teljesítés már a szerződés aláírását megelőzően megtörtént) ellentétben állnak az okiratszerkesztő ügyvéd, illetve **(III. r. alperes képviselője)**, a III. r. alperes képviselőjének nyilatkozatával, amely szerint a vételár teljesítésére a szerződés aláírásával egyidejűleg került sor. A kifizetési pénztárbizonylatot nem ítélte alkalmasnak annak igazolására, hogy a 4.000.000.- Ft az eladó részére átadásra került, miután a néhai aláírása azon nem szerepelt. A III. r. alperes ügyvezetőjének és az ügyletkötő ügyvédnek a tanúvallomását a tényállás megállapítása során nem vette figyelembe, kiemelve, hogy a jogvita mikénti elbírálását illetően nem tekinthetők érdektelennek. Az ellenérték teljesítésének hiányára figyelemmel mindhárom jogügylet kapcsán megállapította a szerződés színleltségét azzal, hogy azok mögött a néhai ingyenes tulajdon-átruházási szándéka húzódott. A leplezett ajándékozási szerződések alapján azonban nem látta akadályát az alperesek tulajdonszerzésének, a szerződések érvényessége szempontjából közömbösnek ítélte az ajándékozó szándékát, azaz, hogy annak valós célja a felperes öröklési igényének megghiúsítása volt. Kifejtette, a néhai szabadon rendelkezhetett arról, hogy saját vagyona terhére kit részesít ingyenes vagyoni juttatásban, e tekintetben az ajándékozás indokát közömbösnek tekintette, így annak alapján sem a szerződések jóerkölcsbe ütközését nem találta megállapíthatónak, sem azt, hogy azokat a néhai és az alperesek jogszabály megkerülésével kötötték. Megalapozatlannak találta a felperes által felhozott további érvénytelenségi okokat is. A szerződések fedezetelvonó jellege kapcsán kifejtette, a felperesnek, mint leendő örökösnek nincs olyan igénye, amelynek kielégítésére az örökhagyó köteles lenne, ezért az öröklési várományt csökkentő szerződések fedezetelvonónak nem tekinthetők.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen valamennyi peres fél fellebbezéssel élt.

A felperes módosított fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását, a III. r. alperest érintő szerződés kapcsán a kereseti kérelmének helyt adó döntés meghozatalát kérte. Fenntartotta álláspontját, miszerint az adásvételi szerződés színlelt, miután a III. r. alperes a szerződéssel rá átruházott ingatlanok tulajdonjogával szemben ellenszolgáltatást nem teljesített. E szerződés azonban nem leplez ajándékozási szerződést, miután a néhainak nem volt valós ajándékozási szándéka. A szerződések megkötésével kizárólag az volt a célja, hogy mind őt, mind családját anyagilag tönkretégye, a jogügylet folytán kötelesrészétől megfosssa, így a szerződés egyben jogszabály megkerülésére is irányult. Az alperesek kizárólag azért kapták meg az érintett ingatlanok tulajdonjogát, hogy azokhoz a felperes ne juthasson hozzá, ami azonban nem azonosítható a valós ajándékozási szándékkal. Hangsúlyozta, hogy az alperesek mindegyike, így a III. r. alperes is tudott a néhai

valós céljáról, így anyagi haszonszerzés fejében közreműködött a valótlan tartalmú okirat elkészítésében. Mindez pedig az általános társadalmi értékítélet szerint az erkölcsi normákkal nyilvánvalóan ellentétes, elítélendő magatartás, így az elsőfokú bíróság tévesen mellőzte a szerződések semmisségének megállapítását azok jó erkölcsbe ütköző volta miatt.

Az alperesek fellebbezése az elsőfokú ítélet indokolásának megváltoztatására irányult. A III. r. alperes tévesnek ítélte az elsőfokú ítélet indokolását az üzlethelyiség tekintetében létrejött adásvételi szerződés jogi megítélését illetően. Változatlanul állította, hogy a szerződés az ott rögzített tartalommal visszerhesen jött létre, a vételár kifizetése készpénzben megtörtént, így az adásvételi szerződés nem szűnt meg. Előadása szerint a szerződéstervezet hetekkel annak aláírását megelőzően **(település neve)**-n készült, amikor még a néhai is ott tartózkodott, a keltezés helyének átjavítása tévedésből maradt el. Hangsúlyozta, hogy a vételár kifizetésére október 06-án, a szerződés aláírásával egyidejűleg került sor, amit az időszakai pénztárjelentés, a kiadási pénztárbizonylat és a tanúvallomások is alátámasztottak, önmagában az a körülmény, hogy a pénztárbizonylatról az eladó aláírása hiányzik, lényegesnek nem tekinthető. Érvelése szerint az sem perdöntő, hogy az örökhagyó bankszámláján a vételár nem jelent meg, a néhainak ugyanis a vételárra készpénzben volt szüksége, a klinikai tartózkodása alatt a bankszámlájáról nem is tudott rendelkezni.

A fellebbezési eljárás során a felperes a II. r. alperessel szemben előterjesztett kereseti kérelmétől elállt, az ítélet e vonatkozásban a pert megszüntette, míg a felperes és az I. r. alperes a **(település neve, ingatlan 3. címe)** számú ingatlant érintő felperesi igényt illetően egyezségeket kötöttek, amelyet az ítélet végzésével jóváhagyott.

A felperes módosított fellebbezése alapos, a III. r. alperes fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság helytállóan, a bizonyítékok okszerű mérlegelése eredményeként állapította meg, hogy az örökhagyó és a III. r. alperes között létrejött adásvételi szerződés szűnt meg, az ítélet maradóktalanul egyetért az elsőfokú bíróság ennek kapcsán kifejtett érveivel.

A Ptk. 207. § (6) bekezdése értelmében a szűnt meg szerződés semmis, ha pedig az más szerződést leplez, a szerződést a leplezett szerződés alapján kell megítélni. A szerződés akkor tekinthető szűnt meg szerződésnek, ha a felek szerződéses nyilatkozatot tesznek, noha valós üzleti akaratuk nincs, vagy az a kinyilvánítottól eltérően részben, vagy egészben másra irányul (BH. 1998/292., BDT. 2008/1857.). E tény annak a félnek kell bizonyítania, aki a szerződés semmisségére hivatkozik (BDT. 2007/1617.). Miután szerződéses nyilatkozatnak - jognyilatkozatnak - csak azok a nyilatkozatok

tekinthetők, amelyekből a szerződéskötő felekre nézve jogok és kötelezettségek származnak, a szűnt meg szerződés és ennek következtében az érvénytelenség is csak e

jognyilatkozatok vonatkozásában állhat be (BDT. 2008/1742.). Ilyen, az ügyleti akaratot közvetítő nyilatkozat a vételár kiegyenlítésére vonatkozó szerződéses kitétel, amelynek színlelése a perbeli eseten kétséget kizáróan bizonyítást nyert. Az adásvételi szerződés szerint ugyanis az ingatlan vételárát a III. r. alperes a szerződés aláírásakor teljesítette, a kifizetési pénztárbizonylat viszont - az eladó, azaz a néhai aláírása nélkül - nem alkalmas a vételár átadásának igazolására. Lényeges ugyanakkor, hogy a 4.000.000.- Ft későbbi sorsa ismeretlen, az ugyanis a néhai halálát követően nem került elő, illetve annak felhasználását illetően sem állnak peradatok rendelkezésre. A II. r. alperes az elsőfokú eljárás során következetesen állította, hogy a néhai idősek otthonába kívánta élete hátralevő részét leélni, az ingatlanai értékesítéséből befolyt vételárból fedezte volna ennek költségeit. Ennek érdekében azonban nem tett lépéseket, holott a szerződéskötéstől a haláláig eltelt két hétben erre módja nyílt volna. A II. r. alperes - aki a perben részletesen nyilatkozott arról, hogy a néhai mikor, melyik idősek otthonát jelölte meg későbbi lakóhelyeként - sem állította, hogy az örökhagyó őt, esetleg a környezetéhez tartozó más személyt megbízott volna az ehhez szükséges intézkedések megtételével, így semmilyen körülmény, bizonyíték nem támasztja alá a néhai fenti - feltételezett - szándékát. Ez pedig ugyancsak arra enged következtetni, hogy az örökhagyó a vételárral nem rendelkezhetett, az a részére nem került átadásra. A III. r. alperes ügyvezetőjének tanúvallomása a tényállás megállapítása során nem volt figyelembe vehető, a tanú ugyanis érdektelennek, illetve elfogulatlannak nem tekinthető, emellett vallomása - ahogyan arra az elsőfokú bíróság is helytállóan utalt - a vételárnak a III. r. alperes pénztárából való felvételét, illetőleg átadását illetően önmagával is ellentétes volt.

Mindezek alapján megállapítható, hogy az adásvételi szerződés egyik lényeges eleme valótlan, a vételár kiegyenlítésére nem került sor, amely miatt a szerződés színlelt, ezért a Ptk. 207. § (6) bekezdése alapján semmis.

Egyetért az ítélőtábla az elsőfokú bíróságnak azzal az álláspontjával is, miszerint a színlelt adásvételi szerződés ajándékozási szerződést leplez. Az ugyanis egyértelműen megállapítható, hogy a néhai szándéka az ingatlana tulajdonjogának átruházására irányult, míg a III. r. alperes a szerződéssel az ingatlan tulajdonjogát meg kívánta szerezni. Ugyanakkor a tulajdonjog átruházásáért a néhai ellenszolgáltatásra nem tartott igényt, a III. r. alperes pedig - a fentebb indokoltak szerint - ellenszolgáltatást nem teljesített, így megállapítható, hogy a színlelt adásvételi szerződés mögött ingyenes vagyonátruházási szándék, azaz ajándékozási szerződés húzódott.

Nem osztja viszont az ítélőtábla az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, miszerint ez az adásvétellel leplezett ajándékozási szerződés nem ütközik jóerkölcsbe. A jóerkölcs fogalmát a jogszabály nem határozza meg, a kialakult bírói gyakorlat szerint az a társadalom általános értékítéletét, a magánautonómiának a társadalmi közmegegyezés által meghatározott korlátait, az általánosan elvárható magatartás

zsinórmértékét fejezi ki (Legfelsőbb Bíróság 2003/2/956. sz. elvi határozat). Jóerkölcsbe ütközőnek minősül az a szerződés, amelyet jogszabály ugyan nem tilt, de az azzal elérni kívánt cél a vállalt kötelezettség jellege, vagy azért ellenszolgáltatás felajánlása, illetve a szerződés tárgya az általánosan elfogadott erkölcsi normákat nyilvánvalóan sérti és ezáltal

azt az általános társadalmi megítélés egyértelműen tisztességtelennek minősíti (BH. 2006/260/II., BH.2003/14/451.). A perbeli esetben kétségtelen, hogy az alperesekkel kötött jogügyletekkel az örökhagyó célja az volt, hogy a felperest, mint egyetlen törvényes örökösét a hagyatéktól teljes egészében megfossza, azaz a kötelesrésre vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket megkerülve kívánt saját vagyona terhére más személyeknek ingyenes vagyoni előnyt juttatni. A III. r. alperes - mint ahogyan az I. és II. r. alperes is - tisztában volt azzal, hogy a néhai gyermekét "földönfutóvá" kívánta tenni. A rendelkezésre álló adatok szerint a felperes és a néhai kapcsolata az örökhagyó kórházi kezelésének megkezdését megelőzően kiegyensúlyozott volt, a perben beszerzett bizonyítékokból sem lehet arra következtetni, hogy viszonyuk a felperes magatartása miatt, avagy más ismert okra visszavezethetően megromlott volna. Ellenkezőleg, a peradatok szerint a néhai házastársának halálát követő időszakban a felperes családjával együtt édesapja ingatlanába költözött, huzamosan életvitelszerűen együtt éltek, semmi sem utalt arra, hogy a felperes okot szolgáltatott volna a néhai érzelmi eltávolodására. Mindössze az állapítható meg, hogy a felperes egyéb elfoglaltságára tekintettel nem tudta édesapja kórházba szállítását megoldani, majd utóbb a néhai a kórházi tartózkodása alatt a fiával való kapcsolatfelvételtől elzárkózott, vele egyoldalúan megszakította a kapcsolatot, módot sem adott arra, hogy az esetleges családi konfliktusok rendezésre kerüljenek. A felperes oldalán tehát nem volt megállapítható olyan súlyosan felróható, erkölcsileg elítélendő szülővel szembeni magatartás, amely alapos indokul szolgálhatott volna apja számára, hogy őt a hagyatéki várománytól megfossza, ugyanakkor a néhai magatartása semmilyen ésszerű érveléssel nem volt magyarázható. Az alperesekkel nem állt sem rokon, sem egyéb jellegű közeli kapcsolatban, s nem kapott tőlük különösebb támogatást vagy olyan szívességet, ami magyarázatul szolgálhatna a perbeli, milliós nagyságrendű ajándék nyújtására. Nyilvánvaló, hogy a néhai a perbeli szerződésekkel a felperes későbbi öröklési igényét kívánta megghiúsítani, s ily módon „megbüntetni” fiát, és nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy ezzel az alperesek is tisztában voltak, elismerték, hogy a néhai kijelentette előttük, „földönfutóvá teszi” a felperest. A III. r. alperes a szerződés megkötésével mintegy segédkezet nyújtott a felperes "kisemmizéséhez", amely az általánosan elfogadott erkölcsi normákat sérti, az általános társadalmi megítélés szerint tisztességtelen. Minderre figyelemmel a jogügylettel elérni kívánt cél és az ügylet joghatása miatt a szerződés jóerkölcsbe ütközése megállapítható, ezért a felperes megalapozottan hivatkozott ez okból a szerződés semmisségére (Ptk. 200. § (2) bekezdés).

Érvénytelen szerződés esetén a szerződéskötés előtt fennállott helyzetet kell visszaállítani (Ptk. 237. § (1) bekezdés). A néhai és a III. r. alperes közötti szerződés alapján - a fent részletezettek szerint - kizárólag a néhai részéről történt teljesítés,

ennek megfelelően az ítéltábla rendelkezett az érintett ingatlan tulajdonjogának a néhai nevére történő visszajegyzése iránt.

A kifejtettek alapján alaptalannak bizonyult a III. r. alperesnek az elsőfokú ítélet indokolását érintő fellebbezése, annak kapcsán az ítéltábla visszautal a fentebb részletezett jogi indokaira.

A fentiekből következően a felperes a III. r. alperessel szemben előterjesztett kereseti követelése kapcsán pernyertes lett, ezért az ítéltábla mellőzte a felperes perköltség viselésére kötelezését és a peresztes III. r. alperest kötelezte a felperes - ügyvédi munkadíjból álló, s a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontjában foglaltak szerint megállapított - elsőfokú eljárási költségeinek viselésére a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján.

A III. r. alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése és az 1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 74.§ (3) bekezdése szerint alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet (Kmr.) 13. § (2) bekezdése és 15. §-a alapján köteles a feljegyzett elsőfokú eljárási illeték megfizetésére.

A kifejtettek tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítélete III. r. alperest érintő rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta.

A felperes fellebbezése eredményesnek bizonyult, ezért a III. r. alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes fellebbezési eljárási költségeinek viselésére, míg a másodfokú eljárási illetéket az Itv. 73. § (4) bekezdése szerint alkalmazandó Kmr. 13.§ (2) bekezdése és 15. §-a alapján köteles a Magyar Állam javára megfizetni.

Szeged, 2012. január 18.

Dr. Szeghő Katalin sk.
a tanács elnöke

Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.
előadó bíró

Dr. Kasza Ferenc sk.
táblabíró

SZEGEDI ÍTÉLTÁBLA
Pf.II.20.577/2011/7. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Bordás Róbert ügyvéd (5600 **(település neve)**, Andrassy út 8. I/3.) által képviselt felperesnek - a dr. Mészáros Attila és Társa Ügyvédi Iroda (ügyintéző dr. Borbély Antal ügyvéd) által képviselt I. r. és II. r. és a dr. Ursz Judit ügyvéd által képviselt III. r. alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Békés Megyei Bíróság (Gyulai Törvényszék) 2011. július 11. napján kelt 5.P.20.347/2010/22. számú ítélete ellen lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

KIJAVÍTÓ VÉGZÉS:

A Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.577/2011/4/III. számú ítélete rendelkező részének második bekezdését akként javítja ki, hogy **(néhai neve)** születési dátuma helyesen: 1937. november hó 11. napja, míg a felülbírált elsőfokú határozat száma: 5.P.20.347/2010/22.

A végzés ellen fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS:

A Szegedi Ítéltábla a peres felek között szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt folyamatban volt perben a fenti számon jogerős határozatot hozott, ebben - egyéb rendelkezései mellett - elrendelte a **(település neve)**, **(ingatlan 1. hrsz.-a)**. alatti ingatlan tulajdoni lapjáról III. r. alperes 1/1 arányú tulajdonjogának törlését és **(néhai neve)** 1/1 arányú tulajdonjogának visszajegyzését, eredeti állapot helyreállítása jogcímén. Az ítélet rendelkező része tévesen tartalmazta **(néhai neve)** születési dátumát, továbbá annak

- 2 -

fejrészeiben a fellebbezéssel támadott elsőfokú ítélet száma elírásra került, ezért az ítéltábla a rendelkező részben írtak szerint határozott az észlelt elírások kijavításáról a Pp. 224. §-ában foglaltak alapján.

Szeged, 2012. február 24.

Dr.Szeghő Katalin sk.
a tanács elnöke

Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.
előadó bíró

Dr. Kasza Ferenc sk.
táblabíró

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.577/2011/9. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Bordás Róbert ügyvéd által képviselt felperesnek - a dr. Mészáros Attila és Társa Ügyvédi Iroda (ügyintéző dr. Borbély Antal ügyvéd) által képviselt I. r., II. r. és dr. Ursz Judit ügyvéd által képviselt III. r. alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Békés Megyei Bíróság (Gyulai Törvényszék) 2011. július 11. napján kelt 5.P.20.347/2010/22. számú ítélete ellen lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

KIJAVÍTÓ VÉGZÉST:

A Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.577/2011/4/III. sz. ítélete rendelkező részét, valamint a Pf.II.20.577/2011/7. sz. végzése indokolását akként javítja ki, hogy a **(település neve)**, **(ingatlan 1. címe)** szám alatti ingatlan helyrajzi száma helyesen: **(ingatlan 1. hrsz.-a)**.

A végzés ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A Szegedi Ítéltábla a peres felek között szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt folyamatban volt perben a fenti számon jogerős határozatot hozott, majd a 7. sorszám alatti végzésével az ítélet rendelkező részének második bekezdését kijavította. Mind a jogerős ítélet, mind az azt kijavító végzés indokolása tévesen tartalmazta a **(település neve)**, **(ingatlan 1. címe)** szám alatti ingatlan helyrajzi számát, ezért az ítéltábla a Pp.

224. §-a alapján a rendelkező részben írtak szerint határozott az észlelt elírások kijavításáról.

Szeged, 2012. április 12.

Dr. Szeghő Katalin sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.	Zanóczné dr. Ocskó Erzsébet sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró